

אם בישראל

קדושת הבית – כי

דברי חיזוק לאם היהודייה

תפקיד האישה - לקדש ש"ש בסתר

בית יהודי הרי הוא כמדינה המהווה חלק ממלכות ד' בעולם. לכל מדינה יש שר פנים ושר חוץ. משימתו של שר החוץ היא להציג תדמית מכובדת של מדינתו בכל העולם ולהאדיר את שמה. תפקידו של שר הפנים הוא לדאוג לשלמות הפנימית של מדינתו ולעיצוב אופיה. האישה היא "שר החוץ", תפקידו הוא לקדש שם שמים בגלוי.

האישה, לעומת זאת, היא "שר הפנים". תפקידה הוא לקדש שם שמים בסתר. לשמור על "גוי קדוש", על קדושת העם היהודי. האישה היא זו שקובעת את מעמדו של היהודי כיהודי. קדושתו הבסיסית והעיקרית של יהודי, היא היותו נולד לאם יהודיה. היא יכולה להיות פשוטה שבפשוטות, אך תמיד היא נושאת בתוכה את קדושת העם. (הרב עזריאל טאובר / הבית היהודי)

שמירת קדושת הבית

משול הוא דורנו למכת ערוב. שם מספרים חז"ל, שכשהמצרים נעלו את דלתותיהם מפני הערוב, הביא עליהם הקב"ה חיה ששמה סילונית, שהכניסה את ידיה הארוכות ופתחה את המנעולים.

הטומאה נכנסת לבתינו דרך החלונות והגגות. דרך העיתונים, הרדיו – "הערוצים הדתיים", "מוסיקה חסידית"... כל הדברים הללו נכנסים לביתנו דרך הדלת האחורית, "הערוב" נכנס לביתנו! היצר הרע דופק על דלתותינו ומתחכם להיכנס בצורות שונות ומשונות, ובכך לכבות את הנר של הבית, את הקדושה והטהרה – את אותה שלמות שנשמרה בצורתה המקורית אלפי שנים.

בדורנו – דור של מצרים, שבו הזוהמה עולה על גדותיה ומאיימת להציף אותנו, עלינו לשמור ולסתום כל סדק וכל בקיע בחומת הבית היהודי.

כל הדברים הללו שחודרים לבתינו, אף אם אין בכוחם לשרוף את הבית שלנו, אבל הם עושים בקיע בחומה. קרע קטן בצניעות, פתח קטן בצורת הלבוש – שום דבר לכאורה, הבגד עדיין צנוע בהחלט... אבל זה 'עשרה בטבת', שלאחריו מגיע חלילה 'שבעה עשר בתמוז', והסוף המר של חורבן הבית!

עלינו לעמוד על המשמר, לא להתפשר, לא לוותר על הדבר הקטן ביותר. אין מושג "בשבילי היום זה גם מספיק"... אצל האישה אין "ירידת הדורות"!

(הרב פינקוס / נפש חיה)

הבית היהודי - משכן לשכינה

ביתם של אברהם ושרה היה אבן שואבת לשכינה וקדושה! הוא היה בית מקדש בתפארתו, ועל יסודו נבנו לאחר שנים רבות בתי המקדש של עם ישראל.

פרים נזבחו בו, וכנגדם הקריב הכהן הגדול פר בן בקר ביום כיפור. עוגות נרקחו בו, וכנגד זה הונח במקדש לחם הפנים. תל תלפיות היה, ואווירתו - קדושה.

לא בכדי נאמר עליו, על אוהל קדוש זה:

שהייתה ברכה שרויה בעיסה – זה לחם הפנים.

ונר דולק מערב שבת לערב שבת – זה נר התמיד.

וענן קשור על האוהל – זו שכינה.

(שלוה בארמנותיך / ש' סיימון, על פי רמב"ן סוף בראשית וכן ב"ר ס, טז)

האישה – תפקידה להעלות את הקדושה שבדומם. היא מספיגה את קורות הבית באווירת צניעות, במילות ברכה, באדי ביטול לשבת וחג. היא מכבדת את בית מקדש מעט בנקיות. היא מעמידה על השולחן את לחם הפנים. מסייעת לתקן את ניצוצות הקדושה שבמאכלים.

אישה בביתה – היא הכהן הגדול בבית המקדש! כל מעשיה הם מקשה זהב טהור! נשים רבות יש בעולם: אינדיאניות, כושיות, אסקימוסיות, וכולן מבשלות, מכבסות ומנקות, אך רק האישה היהודייה זוכה לרובד רוחני בכל מעשה ופעולה.

כל מלאכה בבית היא תורה! כל מעשה הוא עבודת המקדש! והכל ריח ניחוח לד'.
(שלוה בארמנותיך / ש' סיימון)

תפקיד חשוב ומכריע ניתן לנשות החיל בדורנו. הן אחראיות להשראת השכינה בביתן, ומוטל עליהן התפקיד לסלק מן הבית את כל זוהמת הרחוב, להרחיק כל דבר שאין רוח חכמים נוחה הימנו. הן, כביכול, מרחמות על בורא העולם שאין לו בית דירה בעולם של דורנו, המזוהם בטומאה כה רבה, ומקימות עבורו בביתן הפרטי משכן ונוה.

נשות דורנו, בקבלן על עצמן את עול הצניעות, ובהירותן מכל רוח רעה שלא תשכון בביתן, מקימות "בית נאמן" לד', בית שבו לא בוגדים בקב"ה, בית שהקב"ה יכול לסמוך עלי ולהשרות בו את שכינתו.

(הרב עזריאל טאובר / הבית היהודי)